

Življenje drago je, poceni beg.
 Peté pokaže goska urno,
 čez prag iz sobe sfrfota.
 Petelin možko se vzravna,
 na sredo mize poleti,
 zapoje svoj kikeriki!
 Otroci pa se v krog zbero,
 z rokami sklenejo kolo,
 zarajajo in zapoje:

„Oj, slava ti, slava,
 petelin junak,
 zdaj gos domišljava
 utihne brez zmag.

Prijatelj, ostani,
 ni boj še končan,
 zapoj in oznani
 svobodo in dan!“

Sava Radič-Mirt.

Peč.

Nepremična in molčeča
 kakor tiha, bolna žena
 v kotu tam na eni nogi
 mesece stoji,
 glad je ne mori.
 Kakor mrtva nič ne diha.
 Je li bolna, je li svojeglava?
 Toda glej, v gotovem časi
 strašen glad se v njej oglasi:
 nenasitna je, požrešna,
 vse premalo ji jedi je,
 nikdar dosti ni gostije. —
 Žlica njena je — lopata.
 Mica z njo pa na vse kriplje
 jed ji v žrelo vroče siplje,
 ker pečica nima rok,

da bi sama si postregla.
 Ni ne bolna in ni svojeglava.
 Ko je sita, zadovoljno
 piha, puha, pridno kuha,
 greje nas, da vsi po vrsti
 radi gremo z mraza v sobo
 v blagodejni njen objem.
 Pa nam tudi ponagaja.
 Puha dim nam v zračno sobo,
 da nas vse oči skelijo,
 da nas žgo, da se solzijo.

Je li bolna, je li nagajiva?
 Pa naj pride k njej zdravnik!
 Dimnikar nam jo popravi,
 brž jo vseh nadlog ozdravi.

Andrej Rapè.

Čuvajčkova dirka.

Naš Čuvajček, bister psiček,
 dirja naglo kot konjiček,
 a naš fantek, Vojček-palček,
 jaha res ga kot jahalček.

Hupa-hopala! Didl-dajček!
 V skok, v kalop drvi Čuvajček
 čez planine in gorice,
 daleč tja do tete Mice.

Pa pridirja do krtine
 in ne zmore nje višine,
 vznak na hrbet se prevrne,
 našega jahalčka zvrne.

Hupa-hopala! Didl-dajček!
 V travi valja se Čuvajček,
 a naš Vojček na trebuhu
 se cmerika: »Ujujuhu...«

Radivoj Rehar.